

Nový Jeruzalém č. 5/2018

Zpravodaj pro 221. prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh) v Bohdalově – v úterý 15. května 2018 v 18 hodin.

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Měřině.

Ve čtvrtek 12. 4. přijelo a přišlo na pouť NJ do Měřína čtyřmi autobusy, auty a pěšky asi 350 poutníků. Svátost smíření udělovalo 7 zpovědníků - Pán Bůh zaplat' za jejich obětavou službu.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrná a obětavá spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry v našem kraji
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Kázání P. Pavla Sobotky na pouti NJ v Měřině:

.... Chtěl bych Vás pochválit, protože moc hezky zpíváte. V neděli jsem měl mši sv. a když jsem viděl, jak lidi málo zpívají, jak ani neotevrou ústa, bylo mi z toho smutno. Když jsem pak pátral po příčině, zjistil jsem, že jsme s varhaníkem zvolili píseň, kterou lidé neznají. Nikdo není dokonalý. Vzpomínám si na jednoho vzácného kněze, byl to pater Olejník – autor jednoho z ordinárií v kancionále. Jednou ve sboru říkal: „Když učím náboženství a učím děti na tabuli malovat kříž, tak jim tam u toho kříže hned malují paprsky, paprsky slunce. Aby ty děti viděly, že celý život není jen kříž, ale že tam proniká sláva vzkříšení.“ A to je něco, co je potřeba stále v životě obdivovat, co nás má povzbudit. Já vám dnes nabídnu pár drobných střípků - povzbuzení. Jsme na konci dne, kdy si potřebujeme odpočinout.

Kdysi jsem jako ministrant seděl zde v kostele u boční zdi a probíhala mše svatá, pan farář kázal, kázal a já jsem ho poslouchal a poslouchal....a když jsem otevřel oči, tak jsem zjistil, že kamarádi ministranti už dávno stojí u hlavního oltáře a já jsem jen zkrátka malinko odpočíval, až jsem usnul.

Ať pro nás dnešní setkání není prospáním, ale krásným odpočinkem a načerpáním. Víte, říkal jsem si, jak by měl člověk svou víru prožívat? Co to znamená, když se má Kristus našeho života dotýkat? Není víra třeba někdy jenom soubor zvyků a příkázání, nad kterými ani nepřemýšlíme? Může se to tak stát?

U nás v pohraničí, když nás tam je jen pár, se víc vnímáme. A jednou se stalo, že na mši svatou přichází, kromě mě, jedna babička. Otvírá dveře do kostela, nakoukne dovnitř a zjistí, že je tam druhá babička, se kterou se zrovna před pár dny nepohodla. Víte, co ta babička udělala? Otočila se a v klidu odešla domů. **Přece neprožije mši svatou s někým, koho nemá ráda.** Tak se také víra prožívá?

Nedávno se četlo evangelium o apoštolu Tomášovi. Přemýšlel jsem, jak to bylo pro něj těžké, když mu jeho kamarádi, kteří se setkali se vzkříšeným Kristem, o tom říkali – a on to neprožil. On jim nevěřil. **Neměli si co povídat – oni jemu a on jim nerozuměli.**

Vyprávěla mně jedna paní, je vdaná už 25 let a děti už mají velké: Manžel celý život pracoval daleko, domů jezdil jen na víkendy. Teď po letech dostal práci blízko domova a je celý týden po práci doma. Řekla: „Byla jsem zvyklá si dělat vše po svém, být sama a nyní jsme dva a já zjišťuji, jak málo se známe, jak si málo rozumíme. Nepolezeme si na nervy? Jak to bude dál?“

Není to takový obraz našeho života s Bohem? Jsme zvyklí Pánu Bohu dát hodinu denně nebo týdně. Potom odcházíme do toho svého a žijeme si podle svého. Ale **Pán Ježíš je stále s námi. Víra má být prožívána a prohlubována stále.**

Vzpomínám si na jednoho čerstvého dědečka. Má syna, nedávno se oženil a narodil se jim syn. Děda se těšil na to, jak bude svému synu a vnukovi předávat své zkušenosti – to bude paráda. Když byl u lékaře na kontrole, tak mu po vyšetření řekl, že má rakovinu. Přišel za mnou říkat: „Pane faráři, takhle jsem si to nepředstavoval docela se mně zhroutil ten můj svět. Úplně jinak vnímám čas, vážím slova, která říkám. Nevím, kolik času prožiji se svou rodinou.“ Je to těžké. Ale, jak to je jiné, když člověk prožívá tyto těžké situace s vírou.

Místní farář – Mons. Jan Peňáz určil, že výtěžek sbírky pošleme na dokončení stavby nové kaple Panny Marie Karmelské v nedaleké Sázavě.

Kde vás nejvíc „tlačí boty“?

Asi nad malomyslností mnohých lidí, kteří chtějí žít jen sami pro sebe, nebo se raději řídí strachem, než Pravdou.

Na co se nejvíc těšíte?

Na každý krásný okamžik, který Bůh dává v každém přítomném okamžiku a na setkání se všemi drahými u Boha - věčné lásky.

Co Vám udělalo v poslední době radost?

Setkávání se s dobrými lidmi a s Bohem, který nás propojuje.

Co je pro rodiny podstatné, co potřebují, čím může církev rodinám pomáhat, jak to prožíváte ve své službě?

Podstatné, co rodiny potřebují je asi vzájemná láska a odpouštění si navzájem. Církev pak může pomáhat pochopením a setkávání se s druhými ve společenství. Ve své službě se snažím pomáhat modlitbou i osobním kontaktem a v prohlubování víry, naděje i lásky v každodenním životě svém i s druhými.

Pozvánky.

20. – 22. 7. – Západní Čechy II. (program a místa, které navštívíme, jsou ve stadiu plánování a domlouvání – ubytování je objednáno v Plzni – stejné jako loni. Do programu bude s největší pravděpodobností zařazeno poutní místo P. Marie ve Skokách, Mariánská Týnice, katedrála a kostely v Plzni.

20. – 25. 8. - XVIII. pěší pouť na Velehrad

8. 9. – XV. pěší smírná pouť P. MUDr. Ladislava Kubíčka

21. - 23. 9. 2018 – farnost Olešnice, Černovice, Rovečné pořádají farní pouť do Třebnice (sv. Hedvika), Vratislavi, Kladska, Vambeřic, Králíků a Neratova. Nabízíme několik volných míst – přihlášky a informace u jLK.

Plán poutí NJ na rok 2018 a výhled na 2019:

2018	12. červenec	Křoví (Lísek)	13. srpen	Olešná	13. září	Pavlov
	11. říjen	Velká Bíteš	13. listopad	Jámy	13. prosinec	Olešnice
2019	leden	Velké Meziříčí	únor	Lysice	březen	Křižanov
	duben		květen	Nové Veselí	červen	Jimramov
	červenec		srpen	Žďár I	září	Radostín
	říjen	Bystré	listopad	Trpín	prosinec	Olešnice

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - pořadí je určováno heslem – kdo dřív přijde -

Srdečné pozvání na 222. pouť NJ – ve středu 13. června 2018 v 18 hodin do Žďáru n/Sáz – farnost a kostel sv. Prokopa - hlavní celebrant biskup Mons. Karel Herbst.

Pán Bůh zaplat' za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 5. 2018. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Občasník - zpravodaj **Nový Jeruzalém**

Vydává: Římskokatolická farnost Rovečné, 592 65 Rovečné 14.

Zodpovědný redaktor : jáhen Ladislav Kinc, kinc@dieceze.cz, telefon: 606948970

Náměty je možné posílat na adresu: kinc@dieceze.cz

Časopis je určen výhradně pro vnitřní potřebu farností a poutníků NJ.

Nedávno jsem četl zajímavou knihu. Je to kniha o **těžce nemocné dvanáctileté dívce**, která se modlí za své uzdravení. Ona říká – jsou dvě možnosti – **buď se stane zážrak a já se uzdravím** a skutečným své plány – Pán Bůh ví, že chci pracovat jako zdravotní sestra ... a nebo se ten **můj život naplní a já budu stát před Bohem, kterého mám ráda**. Když nad tím tak přemýšlím, nad těmi dvěma možnostmi, **obě jsou báječné. Když člověk takto uvažuje, tak Boha ve svém životě objeví.**

Vzpomínám na jednu přípravu na křest. Jeden z těch rodičů byl nevěřící. Byly Velikonoce a tak jsem jim vyprávěl **příběh o setkání sv. Tomáše se vzkríšeným Ježíšem**. A potom jsem se jich zeptal, co by dělali, kdyby se oni takto setkali s Ježíšem. A ten nevěřící mi řekl: „**To bych musel začít žít úplně jinak.**“ - Jak? - Jinak.

Jedno děvče se rozhodlo jít do kláštera. Rodina, kde děvče vyrůstalo je zbožná, věřící, mají více dětí. Některé již mají svou vlastní rodinu. Když jim tedy jejich dcera po **mnoha bojích oznámila, že touží vstoupit do kláštera, rodiče jí řekli: „No to snad ne, takhle si zkazit život, Mysli také na nás, měli jsme s tebou jiné plány, těšili jsme se na rodin ...“ Je tohle postoj věřícího člověka?**

Nejde o to jen být na mši svaté, zkontrolovat si hodinky, jak bylo dlouhé kázání, změřit teplotu v kostele, ověřit a posoudit, jak ostatní vyzdobili kostel, co tam zpěváci pokazili, jak se farář připravil na kázání.

Jde o to být **svědek živého Krista, zakoušet Boží odpuštění, blízkost, být s Ním všude, protože mě má rád**. Nikdo z nás není dokonale a Bůh to dobře ví.

Volala mi známá, řešili jsme spolu nějaké těžkosti v rodině a pak mi řekla: „A co ty? Cítíš v srdci pokoj?“ Řekl jsem jí, že **ano, protože rád chodím ke svaté zpovědi**. A často dle potřeby a jsem za ni Bohu vděčný. Při přípravě na svaté přijímání, před přijetím svátosti smíření, zpívám dětem tuto písničku, kterou jsem slyšel od P. Jančíka, když jsem studoval v Litoměřicích. Má krásný text:

(P. Pavel bere do rukou kytaru, hraje a zpívá) **Refrén: Připoutej srdce mé k tvému, Pane můj. 1. Pane můj, ty všechno vidíš, prohlídáš všechna tajemství. Dobře znáš poklady srdcí, nelze skrýt před tebou hříchy. Pane náš, ty se neunavíš, znovu a znovu nám jdeš vsťříc. My všichni, my jsme hrozně slabí, tvá láska však nad námi bdí.**

2. Tvůj Syn, Pane, vyprávěl nám o pastýři, který má sto ovcí. Jedna se ztratí, on ji hledá, na ramenou nese ji s radostí. Ztracenou ovečkou ubohou - tou často bývám též já. Tolikrát radost z návratů měli jsme Ty i já.

V písni se nemluví jen o jednom návratu, ale o mnoha. Celý život se máme znovu a znovu vracet do Boží náruče. V tom je pravá radost a pokoj. Ať se nám to daří.

Po zaplacení autobusů, nutné rezie jsme na **opravy ve farnosti Hrádek u Znojma** darovali **8 832 Kč**. Pán Bůh zaplat. Poděkování patří také místnímu farářovi otci Josefovi Havelkovi a všem farníkům z Měřina, kteří celou pouť velmi dobře a obětavě organizačně připravili. **A hlavně - díky za každodenní modlitbu na výše uvedené úmysly poutí NJ.**

Představení a rozhovor s P. Mgr. Jiřím Nelibou, výpomocným duchovním v Kladně – hlavním celebrantem poutě NJ v Bohdalově:

Stručné představení – věk, dětství, mládí, studia, působišť

Draží přátelé, jmenuji se Jiří Neliba a je mi 72 let. Světlo světa jsem spatřil po válce v Kladně, kde jsem vyrůstal v rodině ještě se svými mladšími bratry. Do kostela jsme nechodili a tatínek nebyl pokřtěný. Ve svých 12 letech mne požádal spolužák, zda bych za něho nechtěl ministrovat, neboť jeho maminka se provdala za učitele a tak on nemohl v ministrování pokračovat, z "kádrových důvodů", jelikož by jeho otce vyloučili ze školství. Nedokázal jsem si představit, že bych chodil v sukních, ale když jsem poznal, že ti ministranti jsou normální kluci, tak jsem se přidal a začal praktikovat svou osobní katolickou víru v tomto společenství. K oltářím jsem pak začal chodit i se svými bratry a do kostela přicházela i maminka.

Studovat dál, po základní škole, se mně nechtělo a rodiče mně v tom nebránili, jelikož jsem se chtěl stát strojevedoucím. Pak jsem si říkal, že alespoň maturita by se mohla dál ve společnosti uplatnit. Po středoškolských studiích jsem původně chtěl jít na techniku. V té době mé radostné a

šťastné víry jsem cítil, že se o tyto dary mám rozdělit. Jelikož dalších profesích ve společnosti bylo dostatek, ale v té době chyběl ukazatel, kudy vede cesta k opravdovému štěstí a radosti, rozhodl jsem se stát knězem a jít do semináře studovat teologii.

V semináři jsem poznal nové a krásné společenství, které mne též velice obohatilo, zvláště zkušenostmi těch, kteří přišli po roce 1968, aby dokončili studium a mohli se stát kněžími. Tak se stalo, že nás v ročníku začínalo 22 a nakonec nás bylo 51, tehdy pro Čechy i Moravu. Starší spolubratři nám mladším předávali své bohaté zkušenosti ze života v civilu i z vězení. Moc se mně to hodilo, když jsem byl vyslýchán STB (Státní tajnou bezpečností).

Po roce 1970 nastala doba "normalizace" a když jsem byl vysvěcen na kněze, tak po primici v Kladně i v Bohdalově, mně nebyl udělen, kvůli práci s mládeží, tzv. státní souhlas k dalšímu veřejnému kněžskému působení. To trvalo čtyři měsíce. Moje další působení bylo v západočeském pohraničí s nejmenší lidnatostí, kde jsem byl překládán z místa na místo, podle pokynů STB (Litoměřicko, Karlovarsko, Tachovsko, Sokolovsko a Plzeň). Hned po sametové revoluci 1989 mne pan kardinál Tomášek požádal, abych se ujal farnosti kladenské, která tehdy byla v desolátním stavu duchovním i hmotněm, v podstatně horším, než jsem měl farnosti v pohraničí. V Kladně jsem doposud jako výpomocný duchovní.

Zmínil jste dvě primice – čtenáře by asi zajímalo, proč jste měl druhou primici v Bohdaiově? V té době působil v Bohdalově P. Vlastimil Šenkýř, za kterým jsem jezdil. V době tzv. Pražského jara bylo možné dělat pro mládež to, co dřív nesmělo být, např. letní tábory. Díky mým skautským zkušenostem a díky dobré spolupráci místního faráře, ředitele školy a ředitele cihelny jsme tyto tábory pro děti jako formu odměny pořádali...do doby tzv. normalizace. Díky tomu jsem měl v Bohdalově do určité míry dobré zázemí a uspořádání druhé primice bylo možné. Potom přišla doba ztráty státního souhlasu s výkonem kněžské služby...naštěstí jen na krátkou dobu.

Otče, co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů?

Od rodičů jsem se naučil pracovitosti, lásce a vytrvalosti a přijímání různých těžkostí i zdravotních obtíží ke sklonku této pozemské pouti. Tatínka jsme mohli po patnáctileté přípravě přijmout do společenství katolických věřících a pokřtít. Už jako katechumen vydatně, obětavě a nezištně pomáhal farnostem v pohraničí při různých opravách.

Co bylo tím nejdůležitějším impulsem pro rozhodnutí stát se knězem?

Boží láska, která mně provází doposud, a společenství přátel, s kterými tuto lásku mohu i nadále prožívat.

Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem?

Byla a je to celá řada kněží, které jsem mohl poznat a zvláště těch, kteří byli léta zavřeni v komunistických i nacistických koncentračních táborech. Stali se také mými učiteli. Za všechny bych mohl jmenovat kardinála a litoměřického biskupa Štěpána Trochtu. Dále P. Karla Pilíka, P. Františka Kohlička a mnoho dalších, s kterými jsem udržoval živé kněžské a bratrské společenství. Věřím, že se také všichni sejdeme se všemi, kteří nás už předešli na věčnost do Božího království. Těším se, že se sejdeme i s těmi, s kterými putuji dodnes ať už v kněžském společenství, nebo s ostatními bratřími a sestrami v čele se současným papežem Františkem.

Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější?

Že jsem milován a mohu milovat. Být ukazatelem k Lásce a zprostředkovatelem milostí, které Bůh - Láska nabízí.

Co může věřící člověk dělat pro to aby vzrostla víra v jeho okolí?

Vcítit se do druhého člověka a vyjít mu vsťříc v jeho potřebách, zvláště pak v touze být šťastným v tom trvalém pojetí. Nabídnout hodnotový systém s výhledem a perspektivou jeho osobním slovníkem a ne, jak říkal Josef Zvěřina „svatým nářečím a nebeským dialektem“. Žít pravdivým životem v církvi i ve společnosti s tím, co jsme dostali, a tak předávat dál Ježíše - Pravdu.

Co vidíte jako důležité, na co kladete důraz ve Vaší práci, ve svém životě?

Žít v jednotě s Bohem a s lidmi podle Písma a v radosti z toho, co můžeme společně prožívat.

Mohl byste nám přiblížit úmysl sbírky, která je dnes obětována na (ze sbírky se hradí rezie, autobusy a co zbude, tak se pošle tam, kam určí hlavní celebrant)?

To nechám na organizátorech, kteří vědí, kde je bota tlačit.